

§§ 1 og 5 fastsatte, dog at Bøden for hver dræbt eller ødelagt Ederfugl, hvoraf Noget findes i uhjemlet Besiddelse, er foreslaaet forhøjet til 10 Kr.

Slutningsbestemmelsen i denne Paragraf om Bødernes lige Deling mellem Stedets Fattigvæsen og Angiveren er den, hvorom der i Lagthinget har været den største Meningsforskjel.

Medens nemlig et Mindretal heri saa en demoraliserende Bestemmelse af tvivlsom Nytte, ansaa Flertallet under Hensyn til det stedlige Politis fuldstændige Utilstreffelighed til et virksomt Tilsyn netop Tilvejebringelsen af den Impuls for Private til at tage sig af Fredningsbestemmelsernes Overholdelse, der ligger i Angiverlønnen, for et særlig nødvendigt Led i Løven. Ministeriet har ikke haft nogen Betænkelighed ved i saa Henseende at følge Lagthingets Flertal, saameget mindre som Angiverløn allerede nu er vel kendt baade i den almindelige danske og den særlige færøiske Lovgivning, jfr. f. Ex. Postloven af 7de Januar 1871 § 25 og Lov om Haugevæsenet paa Færøerne af 23de Februar 1866 § 28.

Til § 5.

Denne Paragraf er optaget efter de tilsvarende Bestemmelser i Jagtloven af 7de Mai 1881 § 7.

Til § 6.

Medens Sager om Jagtforseelser ellers behandles af Sorenskriveren, foreslaaes de heromhandlede Sager for større Hurtigheds Skyld kun henlagte til Sorenskriveren for Thorshavns og de denne nærmeste Landkommuners Bedkommende, hvortil de for de øvrige Landkommuners Bedkommende foreslaaes behandlede af Syselmændene med Appel til Amtets Overpolitiret.

Til § 7.

For i det størst mulige Omfang at bringe Lovens Bestemmelser til almindelig Kundskab foreslaaes det her paalagt Syselmændene paa deres aarlige Omreiser at indskærpe Befolkningen samme.

Slutningsbestemmelsen om Forpligtelsen for Lodser, der føre fremmede Skibe i Havn, til at give disses Jørere Oplysning om fredlyste Steder og Forbudet mod at skyde i en vis Afstand fra disse, svarer til den i Lov 9de Februar 1854 givne Regel.